

SCOTT PRATT

Best
Seller
amazon.com

"To nejlepší z Johna Grishama a Scotta Turowa."

– Ken Bruen

NEVINNÝ KLIENT

THRILLER S JOEM DILLARDEM

NEVINNÝ KLIENT

SCOTT PRATT

NEVINNÝ KLIENT

Přeložila Kateřina Bínová

MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Scott Pratt, 2008

Translation © Kateřina Bínová, 2019

Cover © Jiří Miňovský / ARBE Design, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-155-7 (pdf)

*Tuto knihu, stejně jako všechny, které jsem dosud napsal
nebo které kdy napíši, věnuji své drahé Kristy, jejímu
nepřekonatelnému elánu a inspirativní odvaze.*

*Miloval jsem ji dřív, než jsem se narodil,
a budu ji milovat ještě dlouho poté, co zemřu.*

ČÁST PRVNÍ

12. DUBNA

7:00

První záležitost, se kterou jsem se musel v den svých čtyřicátých narozenin potýkat, byl Johnny Wayne Neal. Forenzní psychiatr, kterého jsem najal, aby ho vyšetřil, naznal, že Johnny je narcista, patologický lhář a sociopat. A to prý nejsou zdaleka jeho nejhorší vlastnosti. Nazval ho „nenapravitelným monstrem“. Poprosil jsem ho, aby nic z toho nepsal do zprávy, protože jsem nechtěl, aby se o tom dozvěděl státní zástupce. Johnny je možná monstrum, ale pořád je to můj klient.

Johnny Wayne Neal se domluvil se dvěma svými gangsterskými kamarádky, aby kvůli tučné životní pojistce zavraždili jeho krásnou mladou manželku. A tak, když se asi před rokem jednou ve středu ve tři ráno probudila, stáli u její postele dva cizí chlapi, kteří ji brutálně ubodali k smrti. Johnnyho třiletý syn, který té noci spal se svou mámou v pokoji, schovaný pod postelí poslouchal, jak jeho maminka umírá.

Úřadu pro vyšetřování státu Tennessee a policii města Johnson trvalo necelý týden, než si dali dohromady jedna a jedna a Johnnyho zatkli a obvinili z vraždy prvního stupně a plánování vraždy prvního stupně. Vzhledem k ohavnosti činu žádá stát Tennessee

pro Johnnyho trest smrti. Bezcitný soudce mu jako obhájce přídělil mě, za což budu odměněn rovnou stovkou dolarů za hodinu, což je zhruba stejně, jako si vydělá druhořadá prostitutka.

Prokurátor nabídl, že od trestu smrti upustí, ovšem pod podmínkou, že se Johnny Wayne přizná k vraždě prvního stupně a bude souhlasit s doživotním vězením. Když jsem tuto nabídku Johnnymu před týdnem přednesl, váhavě souhlasil. V devět ráno nás tedy čekají u soudu, kde byl měl Johnny přiznat vinu. Zastavil jsem se za ním ve vězení, aby si to náhodou ještě nerozmyslel.

Čtvrt hodiny poté, co jsem se usadil v místnosti určené pro rozhovory vězňů s obhájci, přivedli Johnnyho Waynea v nažehlém oranžovém overalu, bez jediného záhybu. Pouta na zápěstí i kotnících měl řetězem připevněná ke kovové obruči v pase.

„Chtěl jsem se jenom ujistit, že jste nezměnil názor, než půjdeme k soudu,“ promluvil jsem na něj, jakmile eskorta v uniformách zmizela za dveřmi a on si neohrabaně sednul na židli. „Jak se jednou přiznáte, nebude cesty zpět.“

Seděl s pohledem zavrtaným do stolu. Krátké, slámově žluté vlasy měl dokonale učesané. Se svými necelými sto osmdesáti centimetry byl menší než já, hubený a bledý. Obličej i paže měl pokryté drobnými narůžovělými pihami. Když začal ťukat prsty do stolu, všiml jsem si, že má čerstvě upravené nehty a také voněl po šamponu.

„Jak je možné, že na místě, jako je tohle, vypadáte pořád jak ze škatulky?“ zeptal jsem se. „Pokaždé, když vás vidím, mám pocit, že jste zrovna vyšel ze salónu.“

Protočil oči. Měly bledě zelenou barvu a z určitého úhlu v nich byly vidět červené tečky. Měl je posazené blízko u sebe a to levé mu trochu ujíždělo, díky čemuž bylo poněkud problematické zachytit jeho pohled. Člověk nevěděl, na co se má soustředit.

„Že jsem ve vězení, ještě neznamená, že musím žít jako zvíře,“ od-
tušil. „Zvláště když mám prostředky, abych si zde zajistil určité služby.“

„Myslíte holiče?“

„Ano, například holiče. Jeden ze spoluvězňů za mnou jednou
týdně chodí do cely, upraví mi vousy a umyje a ostříhá mi vlasy.“

„Dělá vám i manikúru?“ sjel jsem pohledem k jeho pěstěným
rukám.

„To zvládám sám.“

„A kdo se vám stará o prádlo? Všichni ostatní mí klienti vypa-
dají, jako by v těch uniformách i spali.“

Neušlo mi, že mu těmi otázkami lezu krkem, a tak jsem v tom
hodlal pokračovat.

„Prádlo mi perou spolu s ostatními. Mám však člověka, který
se stará o to, aby s ním bylo nakládáno s veškerou péčí, a nechce
za to víc než pár věcí z místní kantýny.“

Mluvil slabým, nosovým tenorem, s naprosto precizní dikcí.
Představil jsem si, jak mu do úst strkám lejno, jen abych ho při-
nutil vyslovit jediné slovíčko špatně.

„Proč vás tak zajímá moje osobní hygiena?“ zeptal se náhle.
„Uráží vás to snad?“

„Ani ne,“ odpověděl jsem. „Byl jsem jen zvědavý.“

Pohrdal mnou, to bylo zcela jasně patrné. S každým naším set-
káním to pohrdání rostlo, jako metastázy rakoviny, ale mně to
bylo úplně fuk. Ty pocity byly totiž oboustranné. Mnohokrát mi
lhal. Já i mí vyšetřovatelé jsme se honili po celém východním
Tennessee za falešnými stopami a vybájenými svědky. Navíc si
neustále na něco stěžoval.

„Pokud jsme tedy již dostatečně probrali toto skutečně důležité
téma,“ pokračoval Johnny Wayne povýšeně, „vysvětlete mi laska-
vě ještě jednou tu *dohodu*, jak to výmluvně nazýváte.“

„Je to tak jednoduché, že by to pochopil i úplný debil.“

„Chcete snad naznačit, že jsem debil?“

Zhodnotil jsem, že odpovědět mu na jeho otázku po pravdě by nikam nevedlo, a tak jsem ji raději ignoroval.

„Dohoda zní tak, že se přiznáte k vraždě prvního stupně a přijmete doživotí bez možnosti podmíněčného propuštění. Vzdáte se práva na odvolání. Výměnou za to zůstanete na živu. Žádná jehla pro Johnnyho Waynea. Jak říkám – je to jednoduché.“

Odfkrnul si. „To mi tedy nepřijde jako velká výhoda.“

„Záleží na úhlu pohledu.“

„Co tím myslíte?“

„Že záleží na tom, jestli chcete raději strávit zbytek života jako běžný vězeň, s vyhlídkou na to, že vám ho aspoň jednou za čas někdo vykouří, nebo si chcete užít příštích patnáct let v izolaci v cele smrti a pak dostat injekci.“

„Ale já jsem nevinný.“

„Jistěže ano. Nicméně důkazy bohužel hovoří jinak.“

„Všechno jsou to lži. Žádné přímé důkazy nemají.“

„I ty záznamy hovorů z vašeho mobilního telefonu, které se přesně shodují s tím, co vypověděli Clive a Derek na policii? Myslím ty hovory, kdy jste je kontroloval po cestě k vám, kde měli zabít Lauru, i zpět, když bylo po všem?“

Stisknul čelisti. Jestli Johnny Wayne něco opravdu nesnášel, pak to byla fakta.

„A co ty čtyři samostatné životní pojistky, které jste na Lauru během posledních osmnácti měsíců uzavřel? Celkem za tři sta padesát tisíc dolarů, Johnny.“

„Nejsem jediný, kdo se trochu rozšoupl s pojištěním svého životního partnera.“

„Tak mi vysvětlete, proč Derek s Clivem vypověděli, že jste jim za zabití Laury slíbil deset procent z peněz, které byste z pojištění inkasoval?“

„Jen se snaží zachránit si zadek.“

„Pokud jste je nenajal vy, proč by ji zabíjeli? Vždyť ji ani neznali.“

„Proč? Proč? Proč se mě ptáte na takovéto blbosti? Máte snad být můj obhájce.“

Hodlal jsem mu připomenout i ty audionahrávky, ale říkal jsem si, že mu dám na chvílku oraz. Clive s Derekem, ti dva vrahouni, které si na vraždu své ženy najal, se sesypali v podstatě hned na začátku výslechu, ke všemu se přiznali a práskli, že za vším stojí Johnny. Poldové je napíchli na nahrávací zařízení a poslali je za Johnnym, který bez okolků žvanil jak o vraždě, tak o penězích. Když jsem mu tu nahrávku pustil poprvé, získal jeho obličej zvláštní odstín.

„Poslechněte,“ řekl jsem mu, „úkolem dobrého právníka je mimo jiné poradit klientovi co možná nejlépe. A můj názor je, že prokurátor by klidně mohl poslat cvičenou opici a ani ta by neměla nejmenší problém vás z té vraždy usvědčit. Důkazy hovoří jasně proti vám, vražda byla provedena nebyvale krutým způsobem a váš malý syn byl toho všeho svědkem. Jsem stoprocentně přesvědčený, že vaše šance na trest smrti jsou mimořádně vysoké.“

„Nikoho jsem nezabil,“ oponoval.

„To možná ne, ale kdyby nebylo vás, byla by ještě naživu, a porota bude mít o viníku jasno.“

„Chápu správně, že mi radíte, abych souhlasil s tím, že strávím zbytek života ve vězení za zločin, který jsem nespáchal?“

„Máte jen dvě možnosti. Buď přijmete tu nabídku a přiznáte se, nebo můžete jít před porotu.“

„S právníkem, který je přesvědčený o mé vině?“

„Na mě to neházejte. Já vám jen upřímně říkám, jak si myslím, že to celé dopadne. Měl byste mi za to být vděčný. Rodiče vaší ženy nevěří v trest smrti, stejně jako já. Myslí si, že kdyby vás

usvědčili a odsoudili k smrti, vaše krev jim svým způsobem ulpí na ruku. To oni přesvědčili státního návladního, aby vám tuhle nabídku učinil.“

„Příšerní pokrytci,“ zabrblal Johnny Wayne.

S chutí bych mu jednu natáhnul. James a Rita Millerovi, rodiče jeho nádherné, nevinné a jím zavražděné ženy, byli jedni z nejmilejších lidí, jaké jsem kdy potkal. Mluvil jsem s nimi v rámci přípravy na proces a jedna z otázek, kterou jsem jim položil, byla, jak se tak milá mladá žena jako Laura mohla dát dohromady s někým, jako byl Johnny Wayne. James Miller mi vyprávěl, že se ti dva setkali v Jefferson City, kde Laura navštěvovala Carson-Newmanovu univerzitu. Johnny bydlel ve městě, studoval dálkově a velmi často se vyskytoval na srazech Sdružení baptistických studentů. Tam narazil na Lauru a přesvědčil ji, že je bohabojný křesťan. James s Ritou o něm měli jisté pochybnosti, nicméně věřili úsudku své dcery. Johnny se zdál být inteligentní mladý muž, který jejich dceru miluje. Ani ve snu je nenapadlo, jaké monstrum se za jeho pečlivě upraveným zevnějškem a milým úsměvem skrývá. Nedlouho po svatbě začal vztah těch dvou vykazovat jisté trhliny, které se velmi rychle prohlubovaly, a krátce po třetím výročí Johnny Lauru opustil kvůli jiné ženě a odstěhoval se do Severní Karolíny. Tu noc, kdy byla Laura zavražděna, seděl se svou, tehdy již těhotnou přítelkyní v baru v Charlotte.

Podíval jsem se na něj a představil si, jak mu klouby prstů vyrážím zuby. Ta představa byla docela uklidňující.

„Tak jak jste se rozhodl?“ zeptal jsem se. „Potřebuju znát odpověď, u soudu máme být už za dvě hodiny.“

„Musím si to ještě promyslet.“

„Ne, nemusíte. Berte to jako dárek. Buď jej přijměte, nebo odmítněte.“

Ruka mu vylétla k nosu a znovu začal s tím svým otravným zlovykem – stisknul si nosní dírky mezi palcem a ukazováčkem a zase je pouštěl. Zmáčknot, podržet a pustit. Zmáčknot a podržet. Pustit.

Když to celé zopakoval třikrát, prohlásil: „Do hajzlu s tím. Jdu do toho. Předhodte mě lvům.“

„Dobré rozhodnutí. První za dlouhou dobu.“

„Skončili jsme?“

„Řekl bych, že ano, Proč, někam spěcháte?“

„Musím se vysrat. To ty boloňské špagety, které tu servírují.“ Jeho hlas, stejně jako obličej, nenesl nejmenší známku emocí. Ani se nenamáhal zeptat, jak to celé ovlivní jeho syna. Vlastně se o něm nezmnínil ani jednou za těch několik měsíců, co jsme se potkávali.

Vstal jsem a tlačítkem na stěně jsem přivolal stráž. Johnny Wayne zůstal sedět, ale já jsem od něj chtěl být co nejdál, a tak jsem se opřel zády o stěnu a zíral do stropu. Trvalo to asi tři nebo čtyři minuty, než jsem z chodby uslyšel dusot těžkých bot stráží.

„Hej, Dillarde,“ ozval se z ničeho nic Wayne.

„Co?“

„Všichni si myslí, kdoví jak nebyla svatá. Ale byla to jen debilní děvka. Jediné, co jsem po ní chtěl, byl rozvod za mých podmínek, nic složitějšího. Kdyby souhlasila, mohla si to všechno ušetřit. Může si za to sama.“

„Radím vám, abyste už neříkal ani slovo,“ ucedil jsem a představa jeho vyražených zubů ve mé mysli prudce nabyla na intenzitě.

Dveře zařinčely. Dovnitř vpadli strážníci a vzali ho mezi sebe. Jeden z nich, mladík s tlustým krkem a holou hlavou, mě sjel pohledem odshora dolů.

„Vy děláte jenom obhájce, že jo?“ zeptal se.

„Ano.“

„Tak to asi budete mít radost, páč před chvilkou tady byla ňáká stará babka a nahlásila, že její kočka našla v jezeře kousek vocaď lidskýho šulína. Podle mě nebude trvat dlouho a najde se aji tělo.“

„Šulína? Myslíte penis?“

„Pro vás penis, pro mě šulín.“

„A proč mi to říkáte?“

„Sem myslel, že vám to udělá radost. Mrtvola znamená, že budete mít práci, ne? Ste stejný jak funebráci.“

Mrknul na svého kolegu a oba se tomu vtípku zasmáli. Dokonce i Johnny Wayne se maličko pousmál. Když odešli, zůstal jsem stát opřený o zeď, v hlavě mi dozníval jejich smích a Wayneovo přiznání. Chřestění řetězu jeho pout bylo čím dál slabší, jak ho odváděli chodbou pryč.

Když jsem pak procházel labyrintem oceli a betonu, začala mi třeštit hlava a žaludek jsem měl sevřený v pěst. Měl jsem plné zuby obhajování lidí, jako byl Johnny Wayne Neal, i pošklebků pitomců, jako byli ti dva strážníci. Musel jsem si připomenout, že zanedlouho pověsím práci obhájce na hřebík. Už zbýval jen necelý rok, než se toho všeho zbavím. Už žádní Johnny Wayneové. Už žádní pitomci.

Cestou k východu jsem si opakoval, že si to nesmím tak brát. *Nenech se tím otrávit. Dělal jsi jen svou práci.* Nutil jsem svou mysl zaměřit se na něco příjemnějšího. Třeba na své narozeniny. Na to, jak je oslavím se svou ženou Caroline a našimi dětmi, těmi nejdůležitějšími a nejužasnějšími lidmi, jaké ve svém životě mám. Na čokoládový dort. Na to, co si letos při sfouknutí svíček budu přát.

Ten nápad se mi vynořil v mysli ve chvíli, kdy jsem vyšel ze vchodových dveří do deště, a musel jsem se usmát. Šance, že by